

SALADEDAGEN

SALADE

DAGEN

Knof

mistral

Eerste druk, september 2011

Tweede druk, oktober 2011

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2011 Knof en uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Auteursfoto: © Rogier Boogaard

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 499 5240 2

NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.schrijverknof.nl

Twitteren over dit boek? Gebruik hashtag #saladedagen.

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

TenPages.com *

* where books are born

Voor Jeska

VOICE-OVER:

These were the happy days, the salad days as they say...

*As the sun sets, the light is turning from yellow to amber.
Hi and Ed watch, their heads following its slow downward arc.*

VOICE-OVER:

*... and Ed felt that having a critter was the next logical step.
It was all she thought about.*

Ethan Coen & Joel Coen, *Raising Arizona*, 1987

5 september 2008

Oeps

‘Waar is ze nu?’ vroeg ik. Orloff en ik liepen in looppas door de gangen.

Pas in de lift gaf hij me antwoord: ‘In de auto.’ Hij hijgde van inspanning.

‘Wat? Waarom is ze niet thuis met de verloskundige?’

‘Luister, ik ga niet met een zwangere vrouw in discussie. Pien verliest liters vruchtwater. Ze wilde naar jou toe en nu gaan jullie als de donder naar het ziekenhuis.’

‘Het ziekenhuis? Ze zou thuis bevallen!’

De lift sprong open. We holden de hal door naar buiten. Mijn auto stond vlak voor de ingang. De motor draaide nog. Pien zat achterin.

‘Ga jij naast je vrouw zitten,’ zei Orloff. ‘Ik rijd.’

Ik aarzelde.

‘Schiet op, man!’ zei Orloff. ‘We hebben geen tijd voor ongemakkelijke gesprekken. Je biedt je excuses maar aan als je papa bent.’

Ik stapte in. Pien zat op een soort open geklapte incontinentie-luier.

‘Luister,’ zei ik. ‘Ik weet dat ik er een puinhoop van heb gemaakt, maar—’

‘Niet nu, Lennart.’ Ze noemde me alleen bij mijn volledige naam als ze kwaad op me was. ‘De vliezen zijn gebroken. De hele badkamer zit onder.’

Orloff stapte in en reed voorzichtig weg.

‘Waarom heb je me niet gebeld?’

‘Dat deed ik en gelukkig nam Orloff op.’

‘Oeps,’ zei ik.

‘Oeps is het juiste woord, ja,’ zei Pien. ‘Wie vergeet er nou zijn mobieltje als hij een hoogzwangere vrouw thuis heeft?’

‘Maar waarom gaan we naar het ziekenhuis?’

‘Dat moet. Vanwege het... infectie... gevaar... Oe! Daar is er weer een!’ Ze kneep in mijn arm terwijl ze scherp inademde.

Haar aanraking bezorgde me kippenvel, alsof we weer net verliefd waren, alsof ze weer voor het eerst naast me zat, slank en zichzelf en niet druipend van het vruchtwater en puffend van de-

‘Weeën! Mijn god je hebt al weeën! Puffen! Je moet: puf puf puf puuuuufffff doen. Hoe vaak heb je ze? Waar is mijn mobieltje – ik moet de tijd opnemen! Orloff, heb jij een horloge?’

Pien hield haar ogen dicht en ademde geconcentreerd in en uit.

‘Zeg eh, hoe werkt dat hier met dat hek?’ zei Orloff.

Vierenveertig weken eerder

Mannenbah

Sperma is nauwelijks berekend op zijn taak. Zaadcellen zijn slapelingen die zich slechts met grote moeite kunnen handhaven in een vagina. Het is er te zuur voor ze. Ze gaan dan ook niet alleen op pad maar met honderden miljoenen tegelijk. De meeste leggen onderweg het loodje. Is er een dappere held die de queeste tot een goed einde weet te brengen, dan wacht hem als beloning geen schone prinses maar een joekel van een eicel. Voordat hij zich kan bedenken slokt ze hem op en ze smelten samen om elkaar nooit meer los te laten.

Zaad is er in soorten en smaken. Vermoedt een man dat zijn vrouw de krantenjongen iets te aantrekkelijk vindt, dan verandert dat de samenstelling van zijn sperma. Hij zal dan meer speciale vechtersbaaszaadjes aanmaken, van die machotypes die je niet in een donkere baarmoederhals wilt tegenkomen. Met plezier helpen zij vijandelijke spermatozoïden om zeep. Mannen voeren al oorlog voordat zij mannen zijn.

Ik heb een meisje gekend dat sperma 'mannenbah' noemde. Ze was mijn eerste vriendinnetje, althans de eerste die mijn zaad een naam kon geven. Mannenbah, de lust was meteen over. De liefde niet en ik heb nog veel om haar gehuild.

Pien was anders, Pien was niet vies van zaad. Ze liet het geduldig langs haar dijbenen druipen als ze zich schoon douchte. Of ze zag met verwondering toe hoe het fonteintje tot ver over mijn navel reikte, bleef haar hand bewegen tot de laatste druppel gelost was, tot ik haar maande te stoppen. Ze had één regel: ze wilde het niet in haar mond. Eenmaal gebeurde dat toch. Een ongelukje. Ze

keek me met volle mond aan, verbaasd als een zoetwatervis die zich verslikt in een slok zeewater. Ze was de rest van de middag misselijk.

Maar zelfs toen noemde ze mijn zaad geen mannenbah.

‘Schat?’

Ik was dol op haar afterseksstem: beetje schor, beetje buiten adem.

‘Hm?’

‘Je wordt wat zwaar.’

Beetje benauwd.

Ik rolde van haar af en trok het halve dekbed mee, waardoor ze bloot kwam te liggen. Omstandig begon ik het terug te sjoeren.

‘Laat maar joh, het is warm zat hier.’ Ze trok haar benen op en sloeg haar armen over haar knieën. Zo bleef ze liggen, als een uit de kluiten gewassen foetus.

‘Dit lijkt je een geschikt moment om aan yoga te beginnen?’

‘Zo blijft het zaad langer binnen. Dat is beter. Kun je een kussen onder mijn billen schuiven?’

‘Luister,’ zei ik, ‘er zijn miljarden mensen. Het merendeel heeft niet eens een hoofdkussen, laat staan een kontkussen. En toch komen er elke dag weer nieuwe mensjes bij.’

‘Het kan toch geen kwaad? Ik wil gewoon dat het lukt. Dat het snel lukt!’

Hoezeer ik ook van haar blote billen hield, ze op dit moment op mijn hoofdkussen leggen was geen aantrekkelijk idee.

‘Toe nou,’ zei ze. ‘Ik houd het niet vol zo.’

Gehoorzaam haalde ik een reservekussen uit onze studeer-, rommel- en logeerkamer, propte dat onder haar en kroop terug in bed.

‘En hoe lang blijf je nou zo liggen?’

‘Gewoon. Tot ik moe word.’ Ze draaide haar hoofd naar me toe en keek me aan. Ze had blosjes op haar wangen. ‘Ik kan niet wachten om jou als papa te zien. Je gaat het zo goed doen.’

Ze viel met het kussen onder zich in slaap. Ik dekte haar toe. Nog een tijd lag ik te luisteren naar haar ademhaling, hoe diep en regelmatig die was.

Opeens was Pien een week over tijd. Ik zat aan tafel en las de gebruiksaanwijzing van een predictor stick. Eigenlijk moest het 's ochtends en het was al avond, maar zij zag het probleem niet.

‘Plas is plas hoor, 's ochtends en 's avonds.’

‘Nou, 's ochtends stinkt het wel meer.’

‘Het gaat niet om de geur, het gaat om de hormonen en die zitten er nu ook wel in.’

‘Die heb je inderdaad in overvloed.’

Ze gaf me een mep met haar zwangerschapstest. Het ding leek een beetje op een thermometer.

‘Snap je het nou al?’ vroeg ze. ‘Nu ga ik het doen, hoor! Als ik maar weet hoe het moet.’

‘Wacht nou even, het is belangrijk dat het goed gaat. Luister. Er zijn twee venstertjes. Daar komen streepjes in te staan. Het ene is... Luister je wel?’

Pien zat al op de wc. De deur had ze opengelaten. Ze klaterde.

“‘Houd het uiteinde twaalf tot twintig seconden in de straal’”, las ik voor. ‘Hoe lang heb je hem al? Zal ik de kookwekker zetten?’

Het geklater was opgehouden. Grijnzend kwam ze de badkamer uitgelopen.

‘Is het raak?’ vroeg ik. ‘Heb je het niet te lang in de straal gehouden? Kom op, laat zien!’

Ze zuchtte. ‘Je moet drie minuten wachten. Tot die tijd valt er niks te zien.’

‘En daar, wat is dat voor streepje dan?’ Ik zag duidelijk een streepje in het venster. ‘Volgens de handleiding is het dan positief! Als er een streepje staat, zelfs al is het een heel licht streepje, dan is de test geslaagd: je bent zwanger!’

Ik stak mijn armen omhoog, klaar om overspoeld te worden door een tsunami van geluk. Vanuit mijn ooghoeken controleerde ik of er nog tissues waren.

Pien straalde niet zoals een aanstaande moeder hoort te stralen. Meer als een spaarlamp die nog wakker moet worden.

‘De test is geslaagd, ja. Nu moeten we nog drie minuten wachten op het resultaat. Dit is het controlestreepje, dat telt niet.’ Ze wees met haar vinger. ‘Hier moet ook een streepje komen.’

Een controlestreepje. Juist. We hadden nog een streepje nodig.

De drie minuten duurden voort.

Ik was op de bank gaan zitten. Pien lag met haar hoofd op mijn schoot. De test lag op tafel zodat we niet steeds konden spieken. Ik aaide haar, zij keek naar buiten. Naar de wolken, of naar de huizen aan de overkant.

We wachtten.

‘Zo.’ Ze kwam overeind. ‘De drie minuten zijn om.’

Ik protesteerde niet. Ik had de tijd in de gaten gehouden en wist dat de drie minuten al twintig seconden geleden om waren. Ze pakte de test, keek en gaf hem aan mij. Ik keek. Het controlestreepje zat er nog.

‘De test is geslaagd,’ zei ik.

‘Ja.’

Het tweede vakje was leeg. Geen streepje te zien.

‘Weet je zeker dat je hem twaalf tot twintig seconden in de straal hebt gehouden?’

Ze nam de test uit mijn handen en kwam tegen me aan zitten. Ze duwde haar hoofd tegen mijn hals. Ik sloeg mijn armen om haar heen en wreef over haar rug. We wiegden wat en ik zei ‘rustig maar’, hoewel ze al rustig was.